

er behov for, at vi ser mere grundlæggende på aftaleloven i forbindelse med digital kommunikation.

Jann Sjørusen (KD):

Kristendemokraterne er positive over for det fremsatte lovforslag. Vi går naturligvis ind for en digitalisering af den offentlige forvaltning og dermed også for, at kommunikation til og fra domstolene kan foregå digitalt, sådan som det er hovedformålet med det fremsatte lovforslag.

Jeg skal heller ikke kaste mig ud i en større gennemgang af lovforslaget på nuværende tidspunkt, men blot tilslutte mig de bemærkninger, der er allerede fra andre ordførere, om, at der kan være praktiske spørgsmål og også enkelte problemstillinger, som vi bør se nærmere på under udvalgsarbejdet. Det vil vi selvfølgelig også gerne medvirke til at vi gør og får afklaret, men det overskygger ikke, at vi som udgangspunkt er positive over for det fremsatte lovforslag.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne takke for den positive tilbagemelding på store dele af lovforslaget. Det er naturligvis klart, at jeg gerne medvirker til, at vi under udvalgsbehandlingen får afklaret nogle af de mere tekniske spørgsmål omkring afsendelse af e-mail osv., så det bliver fuldstændig klarlagt, hvordan lovforslaget er tænkt at skulle fungere i virkeligheden.

Kl. 17.00

Men allerede nu synes jeg i hvert fald, at der er en problemstilling, som det er værd at få ryddet af vejen, og det er den problematisering, som nogle gav udtryk for, med digital forkyndelse, altså med, at man sender en forkyndelse af sted, og hvad hvis den pågældende ikke modtager forkyndelsen?

Der er det at sige til det, at lige for så vidt angår digital forkyndelse, lægger man jo op til, at der skal være en kvittering enten via en digital underskrift, ved en digital signatur eller ved, at man simpelt hen returnerer den underskrevet med sit eget navn.

Det mener jeg jo i hvert tilfælde udrydder det problem, der er, hvis forkyndelsen vander rundt i cyberspace og ikke når frem til den pågældende modtager, for så vil man aldrig få returneret den som modtaget. Så det mener jeg altså der er taget højde for.

Der er flere ordførere, der har rejst sådan flere forskellige tekniske problemstillinger, og det er jeg helt overbevist om at vi godt kan få afklaret i

forbindelse med udvalgsbehandlingen, og naturligvis besvarer vi også gerne de spørgsmål, der er blevet rejst om dommerens øvrige virksomhed.

Vi ser frem til udvalgsbehandlingen, og jeg vil da gerne takke Folketinget for, at man her bredt er enig om, at det er rigtigt at give domstolene en mulighed for at benytte nye teknologier både til glæde for domstolene og selvfølgelig også til glæde for de borgere, som er i kontakt med domstolene.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Grete Schødt):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 130:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af straffelovgivningen med henblik på at forebygge selvmord.

Af Elsebeth Gerner Nielsen (RV) og Anne Baastrup (SF) m.fl. (Fremsat 19/2 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det er altid tragisk, når et menneske tager livet af sig selv, og især når det er børn og unge mennesker. Selvmord er desværre et alvorligt problem i vores samfund, som vi også tidligere har drøftet her i Folketinget.

Jeg er naturligvis også helt enig med forslagsstillerne i, at vi skal gøre, hvad vi kan for at forhindre og forebygge selvmord, især blandt børn og unge. Spørgsmålet er bare, hvordan vi bedst kan forhindre og forebygge det. Det er regeringens opfattelse, at vi effektivt vil kunne forhindre

dre eller forebygge selvmord ved en ændring af straffelovgivningen.

Det er i dag strafbart at medvirke til, at en person begår selvmord. Det kræver imidlertid efter de generelle medvirkningsregler i straffeloven, at den medvirkende handling har karakter af en vis kvalificeret eller konkret påvirkning af eller hjælp til den person, der har begået selvmord.

En offentlig opfordring til eller vejledning i at begå selvmord kan findes på internettet, men vil i praksis sjældent være kvalificeret eller konkret nok til, at det vil være muligt at straffe nogen for medvirken.

Hvis sådanne offentlige opfordringer eller vejledninger skal gøres strafbare, vil jeg godt sige her, at det vil rejse nogle principielle spørgsmål om grænserne for, hvad der vil anses for strafbar medvirken.

Men det er naturligvis klart, at vi medvirker gerne under udvalgsbehandlingen til lige præcis også at uddybe de mere principielle spørgsmål, der i hvert tilfælde skal tages stilling til, hvis grænserne for, hvad der anses som strafbar medvirken, skal flyttes.

Hertil kommer så, at selv om vi alligevel ændrede straffelovgivningen og f.eks. gjorde det strafbart at propagandere for eller give opskrift på selvmordsmetoder på internettet, ville det blive endog meget svært at håndhæve en sådan regel. Internettet er nu engang globalt og en del af det moderne informationssamfund, og vi vil ikke i praksis kunne forhindre, at der på internettet findes opskrifter på selvmord.

Et godt eksempel herpå er faktisk det bilag 1 til beslutningsforslaget, der er blevet udleveret til medlemmerne af Folketingets Retsudvalg. Her er der tale om en hjemmeside, hvor man kan skrive indlæg om forskellige emner. Det indlæg, som bilaget vedrører, indeholder en lang række opskrifter på selvmordsmetoder. Denne hjemmeside er muligvis fra Tyskland, men det fremgår ikke umiddelbart, ligesom det heller ikke fremgår, hvem der har skrevet indlægget.

Der er ikke noget, der indikerer, at hjemmesiden eller det omtalte indlæg har nogen tilknytning til Danmark, f.eks. ved at personerne bag eller forfatterne til indlægget er fra Danmark, eller at hjemmesiden ligger på en dansk webserver. Vi vil derfor have meget svært ved her i landet at kunne håndhæve et eventuelt forbud over for en sådan hjemmeside.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at forslagsstillerne mener, at det kan løses ved, at danske teleselskaber og internetudbydere vil få mulighed for og pligt til at fjerne danske hjemmesider med opskrifter på selvmordsmetoder, hvis de bliver opmærksomme på, at de videreformidler eller oplagrer data herom og ikke straks fjerner dem.

Danske internetudbydere vil ikke kunne gøres ansvarlige for den rene videreformidling, det følger af e-handelslovens § 14. Det er imidlertid rigtigt, at de ifølge § 16 vil kunne ifalde et ansvar, hvis de ikke fjerner ulovlige data, som de oplagrer, straks efter at de er blevet opmærksomme på dem.

Kl. 17.05

Det følger endvidere af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at danske internetudbydere skal kunne blokere for udenlandske hjemmesider. Selv om noget af det rent teknisk kunne lade sig gøre, så forekommer det efter min opfattelse meget urealistisk, at danske internetudbydere skal kunne blokere for adgangen til alle udenlandske hjemmesider med opskrifter på selvmordsmetoder.

Forslagsstillerne har jo selv i bemærkningerne anført, at en søgning på søgemaskinen Google.com viser en lang række sider med opskrifter på selvmordsmetoder. Der vil således være tale om rigtig mange hjemmesider, der skal blokeres for, ligesom en pligt til, at tv skulle pålægges samtlige internetudbydere.

Jeg tvivler også på, hvordan danske internetudbydere skulle kunne sortere i de danske hjemmesider, og i givet fald efter hvilke kriterier de skulle sortere og eventuelt blokere udenlandske hjemmesider. Et andet praktisk spørgsmål er også, hvordan man overhovedet skal kunne læse og oversætte hjemmesider, der måske er på et helt fremmed sprog. Jeg tror således ikke, det vil være praktisk muligt og derfor heller ikke, at det vil være en løsning, der kan forhindre hjemmesider med selvmordsmetoder.

Da vi ikke effektivt kan gribe ind over for udenlandske hjemmesider ved en ændring af straffelovgivningen, bør vi efter regeringens opfattelse i stedet koncentrere indsatsen om et internationalt samarbejde. Som forslagsstillerne har anført i bemærkningerne til forslaget, skal der i Danmark i august måned holdes en international konference om forebyggelse af selvmord. Det er et rigtig godt initiativ, og konferencen bliver finansieret af Indenrigs- og Sundhedsministeriet. Danmark vil på konferencen være

med til at sætte den internationale dagsorden også uden at ændre den danske straffelovgivning i overensstemmelse med beslutningsforslaget.

Med hensyn til andre landes lovgivning har Justitsministeriet indhentet oplysninger om lovgivning i Norge, Sverige og Frankrig om kriminalisering af opfordring til selvmord. Det viser et meget blandet billede. Som det fremgår af mit supplerende svar på spørgsmål nr. 69 af 27. november 2003 fra Folketingets Retsudvalg, er det i Norge strafbart at medvirke til selvmord, og det er strafbart offentligt at fremsætte opfordringer til selvmord.

Det er derimod ikke strafbart i Sverige at medvirke til selvmord, fordi selvmord ikke er en forbrydelse. Tilsvarende er det heller ikke strafbart at offentliggøre eller sprede anvisninger eller metoder til at begå selvmord.

I Frankrig er direkte eller indirekte opfordring eller provokation til selvmord strafbar, ligesom propaganda eller udbredelse af anvisning af selvmordsmetoder kan straffes.

Regeringen mener som nævnt, at en ændring af straffelovgivningen ikke kan være vejen frem. Efter regeringens opfattelse er den mest effektive indsats mod selvmord en bredspektret forebyggende indsats. Der har i de senere år været en række initiativer med henblik på at forebygge selvmord og selvmordsforsøg. Som opfølgning på en handlingsplan fra august 1998, som den daværende regering igangsatte, om forebyggelse af selvmordsforsøg og selvmord, er der således iværksat en række initiativer, herunder vidensformidling, netværksarbejde, modelprojekter, forskning og uddannelse. Indsatsen for forebyggelse af selvmordsforsøg og selvmord vil blive videreført, og regeringen overvejer i øjeblikket, hvordan den fremtidige indsats skal tilrettelægges.

Samlet set er det regeringens opfattelse, at indsatsen mod selvmord og selvmordsforsøg bør baseres på forebyggelse og ikke på ændringer af straffelovens medvirkensregler. Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

Men jeg vil også sige her afslutningsvis til forslagsstillerne, at det er en relevant problemstilling, der bliver taget op. Det er forfærdelig tragisk, når et menneske tager livet af sig selv, ikke mindst når det er børn og unge mennesker, og vi medvirker meget gerne til under udvalgsbehandlingen at få belyst de her problemstillinger og også nærmere at redegøre for, hvorfor en ændring helt fundamentalt af medvirkensreglerne

efter vores opfattelse ville skulle gennemtænkes meget nøje, og naturligvis også til den mere tekniske, man kan kalde det den næsten nørdede snak om, hvilke tekniske muligheder der i dag er for at blokere hjemmesider osv. Vi medvirker ligeledes gerne til at få afklaret, hvor langt man kan gå ved anvendelse af teknikken.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg takker for svaret og for velviljen. Jeg er selvfølgelig opmærksom på, at der er grænser for, hvad lille Danmark, har jeg lyst til at sige, kan gøre i denne her sammenhæng. Men når vi alligevel er nogle, der har fået mod på at fremsætte det her forslag, så hænger det jo sammen med de erfaringer, der er fra børnepornoen.

Man kan se, at der startede vi også med at spørge, hvad det nytter, at der er enkelte lande, der gør noget, men det viste sig jo, at det nyttede, for når et land gør noget, så er der en tendens til, at så gør andre lande også noget, især når der så bliver et internationalt samarbejde om det.

Kl. 17.10

Derfor håber jeg, at ministeren vil prøve at se på, om de gode erfaringer, vi har fra forbuddet mod børneporno på internettet, ikke også kunne bruges i denne her sammenhæng, hvor det jo også er noget meget alvorligt, der er på færde.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil da gerne tilkendegive over for fru Elsebeth Gerner Nielsen, at det er jeg absolut indstillet på også kan indgå i den videre behandling.

Det er klart, at der er sådan to lidt forskellige problemstillinger her. Jeg er meget enig i, at hvis man skal gøre noget ved denne her problemstilling og også sikre, at man er opmærksom på de andre lande, så er det internationale samarbejde ekstremt vigtigt.

Der er blot også en anden problemstilling, som vedrører det mere strafbare element, nemlig problemstillingen med en generel ændring af medvirkensreglerne, og jeg tror, at fru Elsebeth Gerner har forståelse for, at det ikke er noget, man sådan ændrer i et beslutningsforslag overnight. Men jeg er absolut indstillet på, at der bliver arbejdet videre med det også under udvalgsbehandlingen, for jeg synes, vi har en interesse i at prøve at se på det. Internettet skaber mange gode muligheder, men det skaber også nogle meget dårlige valg for børn og unge, og derfor

skal vi naturligvis se på, hvad vi kan gøre for at forhindre børn og unge i at blive fristet af de tilbud, som internettet kan give dem.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg er helt enig i, at det her i høj grad handler om børn og unge, for hos børn og unge er der ikke så langt fra at tænke en tanke og til at handle. Det er derfor, jeg synes, at vi som samfund og som ansvarlige herinde bør bidrage til, at den afstand bliver større, altså at det bliver svært at dø for egen hånd, og det er derfor, at det her ligger mig så utrolig meget på sinde.

Er der ikke en mulighed for, at det ikke er medvirkensparagraffen, vi behøver at ændre på? Jeg er enig i, at det kan blive utrolig svært at definere, om man har medvirket til et andet menneskes selvmord. Kunne vi ikke formulere det mere selvstændigt i straffelovgivningen? Jeg er ikke jurist, men kunne det ikke blive sådan, at det kom til at stå ligesom i den franske lovgivning, nemlig at det er forbudt at propagandere for selvmord?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Vi vil gerne medvirke til i hvert fald at få belyst det rent juridiske under udvalgsbehandlingen også omkring den franske lovgivning, der ikke altid er helt sammenlignelig med den danske lovgivning.

Jeg synes også, at vi under udvalgsbehandlingen må prøve at se, hvilke tiltag der kan iværksættes for at sætte fokus på det her problem, og så må vi prøve at se, om der er en mulighed for, at et samlet Folketing måske kan finde hinanden i nogle initiativer, som ikke ændrer fundamentalt på store dele af den danske straffelovgivning, men som stadig væk har til formål at sikre, at børn og unge får en god beskyttelse imod de dårligdomme, der også er på internettet.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Så er det fru Irene Simonsen i ordførerrækken.

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne starte med at takke forslagsstillerne for at fremsætte det her forslag, for jeg synes, det er så væsentligt, at vi får en debat om det, og at vi også får et udvalgsarbejde, hvor vi skal sætte os ned og i den grad arbejde i dybden med tingene og spørge, hvad vi kan gøre, og hvad der er muligt, for der er ingen tvivl om, og det tror jeg

alle partier herinde er enige om, at et selvmord blandt unge altid er et for meget, Det er tragisk, det er sørgeligt, og de mennesker, der bliver ramt af det, kan man kun have medfølelse med.

Men det er jo også problematisk, og jeg synes jo, at den hidtidige debat om, hvad justitsministeren siger, og de spørgsmål, fru Elsebeth Gerner Nielsen har stillet justitsministeren, tydeligt viser, at vi har brug for på det her område at arbejde i dybden, sætte os ordentligt ind i det og også prioritere, hvordan vi får det gjort bedst, så vi får fat i både de anvisninger, der er, og også i de unge.

Jeg tror, at der skal sættes ind fra flere sider og måske ikke kun via Retsudvalget, men med oplysning, information på alle fronter og dialog generelt med de unge. Både fra skolernes side, fra alle sider er det så væsentligt, at vi har øje for de signaler og de ting, der eksisterer rundt omkring i ungdomskulturen.

Kl. 17.15

Jeg har ikke selv den store forstand på teknikken omkring edb og internettet og de muligheder, internettet giver, men jeg kan i hvert fald sagtens følge justitsministeren, det kan vi jo i Venstre, og være enig i, at det kan være svært. Hvis det her ikke også er en international opgave, hvordan kan vi så løse problemet, når der trækkes fra en server? Man kan sågar trække fra Sydamerika og få nogle oplysninger hjem, som vi jo i Danmark ikke har nogen mulighed for at lovgive om.

Jeg synes også, at de perspektiver skal med ind i de overvejelser, vi skal have, når vi skal arbejde i udvalget med, hvordan vi løser det her bedst muligt, og hvordan vi bedst muligt får fat i problemet med selvmord blandt unge.

Jeg har også selv børn i teenagealderen, og jeg må sige, at det er ikke så lang tid siden, at jeg stod og tænkte ved mig selv: Er jeg virkelig nu blevet så gammel, at jeg står udenfor og ikke mere forstår ungdomskulturen? Der færdes mange unge i mit hjem, og jeg undrer mig en gang imellem over den rå tone, jeg hører blandt unge, den hårdhed, der er blandt unge. Jeg er indimellem rystet, og jeg har faktisk ikke nogen løsning på, hvad vi gør, hvordan vi får fat i den kultur, hvordan vi får fat i de unge mennesker, hvordan vi bedst muligt forebygger, at unge begår selvmord eller overhovedet kommer derhen, at de går med tanker om selvmord.

Så jeg er faktisk glad for, at forslagsstillerne tager det her emne op, for jeg tror, det giver anledning til, at vi kan trække nogle eksperter ind,

at vi kan blive klogere, og at vi sågar måske kan få en god debat om, hvordan vi når den ungdomskultur. Den rå tone, den råhed, der eksisterer blandt de unge i øjeblikket, er også medvirkende til, at unge får ondt i livet og overhovedet får selvmordstanker.

Jeg vil gerne pointere her til sidst, at det ikke er, fordi vi ikke vil arbejde videre med teknologien og de eksempler, vi har haft fra internettet. Vi vil bare gerne være med til at sikre, at vi nu ikke sætter noget i gang, men alligevel ikke kan få nogen dømt eller få noget lukket ude. Det er vigtigt, vi får det her gjort på den rigtige måde.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Her i august måned skal der, som justitsministeren også var inde på, være en meget stor international conference i Danmark om selvmord, og det, man især vil beskæftige sig med, er selvmord blandt børn og unge. Der vil man også komme til at diskutere disse hjemmesider.

Min overvejelse er så: Hvis nu Danmark gik foran og fik det juridiske grundlag i orden for at forbyde hjemmesiderne, så ville vi stå enormt stærkt i forhold til hele det internationale samfund. Det vil sige, at på konferencen i København i august kunne vi stille os op og spørge, om der ikke var andre lande, der kunne gøre, ligesom vi har gjort, og så selvfølgelig understrege, at Norge er på vej med noget, der ligner, og at Frankrig allerede har gjort det.

Kan fru Irene Simonsen ikke se, at vi faktisk ved at gøre noget selv også får en meget bedre mulighed for at appellere til andre, sådan at vi altså får en international indsats mod de pågældende hjemmesider?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen jeg er helt enig i, at vi skal presse på det, vi kan, for at få nogle internationale løsninger, og hvis vi kan gøre det med en god dialog og måske få noget større op at stå, så synes jeg, det er det, vi skal arbejde hen imod.

Ministeren har jo givet udtryk for, at ministeren også ser frem til den conference og den dialog, der skal være om tingene.

Men jeg vil ikke her i dag lægge mig fast på, hvad vi helt konkret skal gøre. Jeg vil gerne have lov til at blive klogere på området. Jeg vil gerne have lov til at få noget mere information. Jeg vil gerne sikre, at vi også sætter ressourcerne ind på den rigtige måde, så vi får fat i det problem, der

reelt er, for jeg tror ikke, at internettet er den eneste årsag til, at der er selvmord blandt unge. Der er mange årsager, og jeg ved, at fru Elsebeth Gerner Nielsen ved alt om det.

Jeg tror, at vi sagtens kan blive enige om, at vi skal kigge lidt bredere på hele dette område.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu opfordrer fru Irene Simonsen til at kigge bredt på emnet, så det tillader jeg mig også at gøre.

Jeg er helt enig i, at vi ikke får løst alle problemer om børn og unges selvmord ved at forbyde de pågældende hjemmesider, men det kan være et godt skridt i den rigtige retning og et klart signal fra samfundets side om, at vi synes, at det rigtige er at dø naturligt.

Kl. 17.20

Derudover er der jo brug for en ekstra indsats, og den indsats har vi jo sådan set gjort i de sidste 5 år, idet vi har fået reduceret antallet af selvmord med næsten 50 pct.; desværre ser vi nu en stigning blandt børn og unge.

For at anlægge det brede perspektiv: Hvordan ser fru Irene Simonsen på at videreføre den meget store indsats, som den såkaldte referencegruppe har stået for? Er Venstre med på at bidrage til forebyggelsen? Så vidt jeg kan se, har regeringen overhovedet ikke sat ekstra midler af til det her område, altså ikke gjort noget for at videreføre den indsats, som har vist sig at være en succes.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg må sige, at ud fra det, jeg læser mig til, det, jeg hører mig til, det, jeg får ved at følge med i medierne, plus ikke mindst fra alle de unge mennesker, jeg som mor omgås i det daglige, tror jeg, at der skal sættes mere ind, end vi som statsmagt kan gøre.

Det er noget med at prøve at komme ind og få fat i den ungdomskultur. Jeg må igen sige, at jeg en gang imellem er rystet, når jeg ser – vi har lige set det i medierne – hvad man kan sende til hinanden af sms-beskeder, der går lige ind i sjælen og gør ondt på et ungt menneske og kan gøre, at de kan komme derhen, hvor de føler sig så meget uden for fællesskabet, at de kan få selvmordstanker. Her er det altså ikke nok, at vi som statsmagt siger, at nu lovgiver vi om noget på nettet. Jeg vil ikke udelukke, at vi på sigt, når vi bliver klogere, kan gøre noget, men vi skal kigge

bredere. Vi skal have hele kulturen op. Vi skal have diskuteret og debatteret, hvad det egentlig er, der sker her.

Jeg må sige som forælder og som borger, at jeg forstår ikke rigtig det, der sker i ungdomskulturen lige nu, og hvad det er, der gør, at tonen er blevet så rå, som den er, og at det er blevet så hårdt at være ung, som det er for nogle.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Jeg synes, at fru Irene Simonsen siger mange rigtige ting og bestemt også ønsker at være med til at både forebygge selvmord og gøre noget ved hele sagen, men jeg bliver alligevel sådan lidt misfornøjet af at høre på det, som fru Irene Simonsen siger, for jeg synes, at det minder mig om en debat, som vi havde for år tilbage om børnepornografi på nettet, hvor vi også havde mange debatter, om man kunne noget, og om man skulle noget. Så gik der, jeg ved ikke hvor mange år, før der endelig skete noget effektivt for at få bekæmpet børnepornografi også på internettet.

Jeg synes ærlig talt, at det er lidt den samme sang, som jeg hører her fra Venstre og fru Irene Simonsen i dag. Det, som beslutningsforslaget jo ret simpelt går ud på, er, om man vil kriminalisere det at propagandere for selvmord. Det synes jeg egentlig er ret enkelt, for det er jo så, ifald forslaget bliver vedtaget, overladt til regeringen at komme med det helt nøjagtige forslag til, hvordan det skal gennemføres. Så kan man nå at gøre sig alle de tanker, som fru Irene Simonsen og vi andre gerne vil gøre os, inden vi endeligt skal vedtage lovgivningen på det her område.

Hvad er Venstres principielle holdning til spørgsmålet om at propagandere for selvmord? Skal det kriminaliseres eller ej?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Venstre tager dyb afstand fra at propagandere for selvmord. Det skal der ikke herske spor tvivl om. Det, vi blot siger, er, at vi gerne vil bede om, at vi får et godt og grundigt udvalgsarbejde her, så vi også er sikre på, at det er det rigtige, vi gør.

Hr. Jann Sjursen har fuldstændigt ret i, at vi fik ordnet noget med børnepornografi, men det har jo ikke løst alle problemerne omkring børnepornografien. Hvis det havde det, så var det jo skønt, så ville jeg jo ikke være spor i tvivl om, at vi bare skulle skride ind med det samme, men det har det jo desværre ikke. Det er derfor, jeg

forsøger at forklare, at vi skal kigge bredere. Vi skal måske endda, som jeg prøver at lægge op til, sætte os lidt mere ind i ungdomskulturen og spørge, hvad det er, der sker lige nu.

Jeg er blevet informeret om, at man rent teknisk også kan sætte filtre op mange forskellige steder. Det er også muligt i dag at købe filtre til hjemme-pc'er. Vi skal måske også ud og oplyse noget om, hvad der er muligt for os at gøre i hjemmene, på skolerne, på institutionerne, i ungdomsklubber osv. Det er meget bredt, vi skal ud at kigge, for at fange det her bedst muligt.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Jamen jeg er helt enig i, at der skal en bred indsats til, men det, at der skal en bred indsats til, at vi skal se på flere løsningsforslag for at få reduceret antallet af selvmord også i vort eget land ikke mindst blandt børn og unge, skal jo ikke forhindre Folketinget i at træffe bare én afgørelse, der kunne være med til at bidrage til, at vi får reduceret antallet af selvmord.

Kl. 17.25

Jeg synes helt ærligt, at det bliver sådan lidt af en, ja, for at sige det lige ud, dårlig undskyldning, når man også vil afvise det her forslag med, at nu skal vi for det første tænke bredere, for det mener jeg ikke udelukker at vi tager et konkret skridt og for det andet tænker os godt om, inden vi eventuelt kriminaliserer det at propagandere for selvmord.

Vi skal tænke os godt om, men det er jo også det, beslutningsforslaget lægger op til, for bliver det vedtaget, skal regeringen jo vende tilbage med et egentligt lovforslag, som så er gennemtygget og sikrer, at anvendelsesområdet bliver meget præcist.

Hvorfor ikke bare tage dette enkle skridt? Det udelukker jo overhovedet ikke, at man tager fat på en langt bredere indsats end den, som beslutningsforslaget i sig selv rummer.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det kan godt være, at jeg kommer til at gentage mig selv lidt igen her.

Jeg har også læst Ekstra Bladet i dag om den helt konkrete historie, og når man sidder og læser det, så har man det jo rigtig dårligt indeni og tænker: Hold da op, lad mig hjælpe den far, lad mig hjælpe den familie med at få gjort et eller andet, gøre noget, så der er sket en handling.

Men det er jo der, jeg er bekymret for, om vi nu bare lynhurtigt foretager en handling uden at få hele bredden med, uden at tænke os om og uden at spørge, hvor der også kan gøres ændring og måske ikke lige absolut af statsmagten, men af helt andre. Det er derfor, jeg gerne vil have plads og rum til, at vi kan gøre det her ordentligt.

Så vil jeg i øvrigt sige, at jeg selv lige var inde at søge på Google i dag, det er jo et net, vi på godt og ondt kan søge på, og jeg fandt en masse gode oplysninger til unge mennesker, som har ondt i livet, om, hvordan de kommer videre, hvis de går med selvmordstanker.

Vi kan jo kun animere til, at der kommer endnu mere oplysning ud, og det måske også er den vinkel, vi skal have, at vi skal have mange forskellige vinkler ind i det her.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Så er det fru Sandy Brinck i ordførerrækken.

Sandy Brinck (S):

Næsten 20 pct. af de 16-19-årige unge danskere har overvejet selvmord inden for det seneste år; der er sket en stigning på 30 pct. i selvmordsforsøg blandt den samme aldersgruppe alene fra 1999 til 2000.

Tallene er jo skræmmende og bør fortælle os noget om, at vi faktisk også bør gøre noget. Årsagen er nok næppe alene let adgang til opskrifter på selvmord via internettet, men adgang til metoder og redskaber gør selvmordstanker lettere at omsætte, hvilket vi for alt i verden må undgå.

Socialdemokraterne synes, at det ville være rigtigt at udvide straffebestemmelserne, sådan at man ud over at kunne straffe for direkte medvirken til selvmord også kan straffe dem, som opfordrer og vejleder og på den vis medvirker til selvmord. Så vi kan støtte forslaget.

Det, vi dog gerne vil benytte lejligheden til at få inddraget i debatten, er også den egentlige årsag, som også Venstres ordfører var inde på. Det har stødt mig, at der i bemærkningerne til beslutningsforslaget står: »Det drejer sig om unge med en smule ondt i livet.« Det ved jeg ikke om det gør. Jeg synes faktisk, at det er en noget let påstand, som risikerer at medvirke til, at vi ikke tager unges liv og bekymringer og deres smerte alvorligt.

Socialudvalget har fået tilsendt noget, man kalder et bekymringspapir fra Vejle Amt, hvor flere tendenser påpeger, hvor alvorligt vi bør

tage tallene for den der ultimative smerte i livet, som selvmord jo er et udtryk for.

Blot for at nævne nogle få af de tendenser, som man påpeger fra Vejle Amt, så er det bl.a., at mange unge føler sig uønsket alene, altså ensomme, de har ikke nogen at snakke med, hverken voksne eller jævnaldrende, der er en stigende tendens til depressioner blandt børn og unge, stigende tendens til spiseforstyrrelser og dermed den noget langsomme død, voldelig adfærd som udtryk for foragt for andres og eget liv og ikke mindst over for samfundet, brug af rusmidler som den flugtvej, det kan være fra et liv, man ikke kan overskue.

Der er faktisk ret mange grunde til at være bekymret og tage situationen omkring unges livsvilkår alvorligt. Beslutningsforslaget her er ét sted at handle, og det medvirker vi meget gerne til, men vi har det ikke sådan, at fordi vi synes, vi skal gøre noget på en bred palet, kan vi ikke gøre det konkrete og det specifikke nu.

Ud over dette beslutningsforslag synes vi, at der er brug for en mere dybdegående diskussion med udredning af unges livsvilkår anno 2004, med en samling af de tendenser, vi jævnligt møder og sporadisk diskuterer.

Kl. 17.30

Derfor ville vi faktisk foreslå, at Folketingets Retsudvalg, Socialudvalg og Sundhedsudvalg i fællesskab laver en høring om unges vilkår bredt. Hvad er det for nogle livsvilkår, som giver de her tendenser, som er så alvorlige. Vi kunne jo passende gøre det som optakt til den internationale konference, der skal være, så vi er godt klædt på, og så vi ved noget om, hvordan vores unge rent faktisk oplever livet.

Vi støtter altså det her forslag, men vi synes også, vi skal have fat i roden til, hvorfor i alverden unge søger information om selvmord.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Tak for den flotte støtte fra Socialdemokratiets side til forslaget. Jeg synes, det er en rigtig god idé, at vi får lavet en sådan konference, og jeg er fuldstændig enig i, at det, at der er brug for en bred indsats, ikke bør skygges for, at man også kan lave sådan en meget målrettet indsats.

I den forbindelse kunne jeg godt tænke mig at høre fru Sandy Brinck, som jo har god forstand på jura, om fru Sandy Brinck kan se, hvordan vi kan ændre på straffelovgivningen, sådan at vi ikke kommer i karambolage med de grundlæggende principper for vores straffelovgivning. Er

der en mulighed for at gå ind og lave en minimal justering, som alligevel får den virkning, at det bliver forbudt at have de pågældende hjemmesider liggende på sin server?

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Se, nu er jeg heller ikke jurist, og jeg ved ikke, hvorfra man har fået den opfattelse, at jeg har god forstand på jura. Men tak for det.

Jeg synes, at vi skal kigge på, hvad vi har gjort i forbindelse med børnepornografi. Hvis jeg ikke husker meget fejl, men det kan vi jo afklare under udvalgsarbejdet, så mener jeg faktisk, at udbyderne i dag har en handlepligt, sådan at hvis de opdager, at der ligger børnepornografi, så har de faktisk en pligt til at få det ud af deres server. Det kan vi få afklaret.

Men må jeg ikke også sige i den sammenhæng, at nej, jeg går heller ikke rundt med en eller anden naiv tro på, at vi kan forhindre, at nogen unge overhovedet render ind i en hjemmeside. Det er akkurat samme problematik, som vi har haft med børnepornografi. Men vi kan bidrage, vi kan begrænse antallet af sider, som de unge mennesker kan opsøge og dermed få den lette adgang til opskriften på, hvordan man gør tanke til handling.

Derfor synes jeg faktisk, at vi har noget, vi kan kopiere om ikke direkte så i hvert fald lade os inspirere voldsomt af, hvis det, der står i beslutningsforslaget, ikke duer. Det vil jeg nu sætte spørgsmålstejn ved om det ikke gør.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Per Dalgaard som ordfører.

Per Dalgaard (DF):

Dansk Folkeparti har stor sympati for dette beslutningsforslag. Det kan kun være nogle meget specielt sammensatte mennesker, der finder på at oprette hjemmesider med opskrift på at begå selvmord, en fuldstændig uansvarlig handling. Så et forbud mod, at disse sider kan vises i Danmark, falder godt i tråd med Dansk Folkepartis politik. Men hvorfor egentlig stoppe her?

Der findes andre hjemmesider, hvor budskabet er lige så afskyeligt og skabt af mere eller mindre sindsforvirrede personer, ja, sågar hjemmesider, som opfordrer til mord, f.eks. de hjemmesider, den fanatiske islamiske organisation Hizb-ut-Tahrir lavede. De er vel egentlig også med i den kategori, der hedder afskyelige hjemmesider.

Jeg mener, at man måske ligefrem burde oprette en kasse til afskyelige hjemmesider, som man kunne udstede forbud mod, f.eks. de omtalte hjemmesider, som giver en opskrift på selvmord, eller en hjemmeside, som opfordrer til mord på forskellige befolkningsgrupper. Eller hvordan med de hjemmesider, der handler om pædofili?

Hvis vi kunne finde sammen om at blive enige om, at der er en række elementer, en række hjemmesider, som kan bruges på en yderst uheldig måde, synes vi, at det ville være en fortrinlig idé at få oprettet forbud mod sådanne hjemmesider.

Kl. 17.35

Vi har selvfølgelig så det tekniske problem, der består i, at de pågældende hjemmesider ligger i udlandet, altså på udenlandske servere, og hvad gør man så? Der må tekniske afklaringer finde ud af, om det er muligt at sætte nogle filtre ind på internetudbydernes servere, således at når man forsøger at accesse en sådan hjemmeside, så bliver den filtreret fra. Jeg er sikker på, at en sådan teknisk foranstaltning er mulig, uden at det medfører, at man behøver at oprette i tusindvis af softwareprogrammer, som skal ligge på en hel række servere.

De snabler, som internetudbydere har ud i den store verden, er ikke et stort antal, og jeg mener, at hvis man på de servere lægger filtre ind, der afskærer hjemmesider med et specifikt indhold, så ville vi kunne få løst en stor del af den problematik, som forslagsstillerne har i forbindelse med at forbyde hjemmesider af den pågældende art.

Jeg tror i øvrigt heller ikke, således som det har været omtalt tidligere, at vi kommer i nogen karambolage med eksisterende retsplejelov i forbindelse med at forbyde konkrete hjemmesider med et konkret indhold. Det tror jeg ikke. Men det er selvfølgelig noget, der kan blive afklaret i udvalget, hvorvidt vi støder på nogle andre problematikker der.

Så Dansk Folkeparti vil meget gerne støtte det pågældende beslutningsforslag, men vi vil være sikre på, at vi ikke løber ind i nogle problemer, der gør, at de forbud, vi udsteder, den lov, vi vedtager, den lov, som regeringen skal lave, hvis det her beslutningsforslag bliver vedtaget, ikke kan lade sig gøre rent teknisk alligevel. Vi synes ikke, det er nogen god idé at få lavet love, som det vil være umuligt at overholde i praksis. Det vil vi være åbne over for at se på i udvalgsarbejdet og anser i øvrigt beslutningsforslaget

og initiativet til det for at være ganske udmærket.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg hører ikke til dem, der tager afstand fra selvmord i alle tilfælde. Der kan være mennesker, der har levet et langt liv og af en eller anden grund har så store smerter eller andre problemer, at de selv finder efter moden overvejelse, at det rigtige er at slutte det. Det er vel også derfor, vi har en lovgivning, der ikke gør det kriminelt at begå selvmord.

Men jeg er selvfølgelig helt enig med alle dem, jeg hidtil har hørt, der siger, at det er dybt tragisk, når det er unge mennesker, der ikke har levet livet endnu og måske i et øjeblik frustration over kærlighedssorger, problemer med forældrene eller noget helt tredje, vælger at tage deres eget liv. Det er svært at forestille sig noget mere tragisk. Justitsministeren har jo været inde på mange af de tekniske og juridiske problemer, som er forbundet med at indføre det, som beslutningsforslaget lægger op til, nemlig et forbud mod hjemmesider, så det vil jeg hoppe over. Jeg er enig.

Problemet kendes jo i virkeligheden også fra andre områder, eksempelvis findes der hjemmesider, der beskriver, hvordan man kan starte en karriere som terrorist, faktisk mange tusinde hjemmesider, og der findes hjemmesider, der beskriver, hvordan man kan røve en bank osv. osv.

Jeg vil gerne understrege, at Det Konservative Folkeparti ikke har nogen som helst sympati for hjemmesider, som opfordrer til selvmord eller fortæller, hvordan man røver banker, eller hvordan man kan øve sig i at anvende sprængstof, medmindre man er ingeniørsoldat.

Faktisk var jeg i virkeligheden ikke bekendt med alle disse hjemmesider før for kort tid siden, da jeg først hørte det radikale forslag blive omtalt i mediernes. Jeg har derfor undersøgt sagen lidt nøjere ved hjælp af en ung mand, der er lidt mere it-specialist end jeg selv, og jeg har også været inde på den søgemaskine, som hedder Google.com, og resultatet var meget blandet. Hvis man ser bort fra de rent obskure sekter, som betragter videreførelse af menneskeheden som en synd, og dem er der også mange af på hjemmesiden der, kan man dog udlede nogle generelle træk.

For det første henviser en hel del af hjemmesiderne til bøger om emnet. Skal vi så også forbyde dem? Og hvordan skal vi kontrollere det?

For det andet er hjemmesiderne langt fra de nemme løsnings holdeplads. Det troede jeg, da jeg havde læst beslutningsforslaget. I stedet ophøjer de nogle steder selvmordet til en kunstform, og de opfordrer til en meget lang og detaljeret planlægning.

For det tredje beskrives jo konsekvenserne af de mislykkede selvmordsforsøg og meget ofte dramatisk, med hvilke smerter osv. vedkommende vil have, hvis han eller hun prøver på at gøre det her, lammelser, hjerneskadener osv.

Endelig gør en del af siderne meget ud af at understrege, at man skal foretage et meget oplyst valg og tænke sig om gennem lang tid, at unge personer under 23 år under ingen omstændigheder nogen sinde bør begå selvmord.

Uagtet at disse hjemmesider samlet set, og der er altså langt over 10.000 af disse hjemmesider, efter min mening er usympatiske og ofte er skadelige, så er det spørgsmålet, om man kan sige, at de propaganderer, altså opfordrer til selvmord. Jeg synes faktisk, de mange gange gør det modsatte. Det kan man jo også se af det bilag, som forslagsstillerne selv har lagt ved.

Hvis man kigger på side 17, hvor der står om, hvordan man kan begå selvmord ved at hoppe ud fra en høj bygning, ja, hvis man hopper ud fra sjette sal, som der står, så vil 90 pct. slå sig ihjel. Men inden de dør, vil de ofte lide i ganske mange dage og have frygtelige lidelser osv. Det er beskrevet meget detaljeret og meget uhyggeligt. Jeg synes i virkeligheden ikke, de propaganderer for det, måske snarere det modsatte.

Lad mig så sige, at når vi ikke kan følge det umiddelbart, så er det, fordi det for det første vil være teknisk utrolig svært at håndhæve. For det andet er det ikke meningsfyldt at iværksætte dette på nationalt niveau. Og for det tredje tror jeg kun i begrænset omfang, at det vil ramme de hjemmesider, som forslagsstillerne jo ønsker at ramme og henviser til.

Vi vil godt være med til at styrke indsatsen mod selvmord, men jeg er ikke overbevist om, at dette forslag vil styrke indsatsen. Selvmord skal efter min opfattelse forebygges via rådgivning, vejledning og behandling, og mest af alt ved at alle vi, der er forældre, eller andre voksne, der beskæftiger sig med børn, sætter os selv og vore egne behov lidt i baggrunden og koncentrerer os langt, langt mere om vore børn eller vore venners børn og deres følelser og deres hverdag end vi i dag gør.

Vi er alt for mange voksne, som ikke i tilstrækkelig grad beskæftiger os med børn og deres følelser og deres behov, fordi vi først og fremmest sætter os selv i spidsen, og så risikerer vi altså indimellem, at der er nogle børn, der gør noget, som er tragisk for børnene, men jo endnu mere tragisk for forældrene eller dem, der kender dem.

Anne Baastrup (SF):

SF er medforslagsstiller på det her beslutningsforslag, fordi vi fandt, at det var en meget uhyggelig beskrivelse, som vi fik i Folketingets Retsudvalg, af, hvilke opfordringer der rent faktisk ligger på nettet til især unge om at begå selvmord med præcise opskrifter. Vi fandt, at det var oprørende, at man ikke på nogen måde kunne gøre det ulovligt.

Jeg har lyttet til justitsministerens beskrivelse af de problemer, der måtte være forbundet med det, og er naturligvis indstillet på, at vi under udvalgsarbejdet præciserer teksten i beslutningsforslaget, således at det rent teknisk kan lade sig gøre, med den konsekvens at Dansk Folkeparti jo så også bliver tilfreds.

Fru Sandy Brinck har fuldstændig ret. Dette at forbyde det, at gøre det ulovligt at propagandere for selvmord, er ikke tilstrækkeligt. Det er en lille ting i det store billede. Derfor er det selvfølgelig også bekymrende, at regeringen har ladet handlingsplanen vedrørende selvmord standse her pr. 1. januar.

Det er bekymrende, at sundhedsministeren ikke i tilstrækkelig grad er opmærksom på, at vi skal give behandlingsgaranti, når det drejer sig om psykisk syge børn og unge. Det er ekstremt bekymrende, at man ikke i langt højere grad har nogle virkemidler, så man aktivt kan tage det alvorligt, at 20 pct. af unge har overvejet selvmord, en stigning gennem de sidste år.

Det, vi også ved, er, at nogle af de ting, som børn oplever i deres opvækstperiode, kan gøre ondt. Der beklager jeg selvfølgelig, at vi har beskrevet det med ordene »en smule ondt i livet«, men det var for at beskrive, at der rent faktisk er børn, der gribes af den oplevelse, at nu må vi hellere gøre det slut, ved at sidde alene en aften og se på nettet. Det er ikke nødvendigvis, fordi de har psykiske lidelser. Det er ikke nødvendigvis, fordi deres liv er helt, helt afgørende forfærdeligt.

Jeg synes, at det vil være en god ide, hvis vi i fællesskab med Folketingets Socialudvalg og Retsudvalget laver en høring her i løbet af den

behandlingsperiode, vi har for det her beslutningsforslag, således at vi, som fru Sandy Brinck sagde, kan få fat i roden, nemlig hvad det i virkeligheden er, der gør, at vore børn og unge tilsyneladende i højere grad set på globalt plan har lettere ved at komme til at overveje selvmord.

Kl. 17.45

Vi ved, at det at leve undertiden kan være stressende. Vi ved, at der stilles store krav til børn og unge. De skal håndtere deres eget liv. De er ansvarlige for egen læring. De er i meget vidt omfang ansvarlige for eget liv. Og der tror jeg, at et af problemerne for unge er, at der ikke er tilstrækkelig støtte under deres opvækst. Der stilles for mange individuelle krav til den unge, og der er for lidt støtte til den sårbare unge, som ikke rigtig kan leve op til de mange forskellige krav, det moderne samfund stiller til unge i dag.

Jeg synes, at vi skal betragte det her beslutningsforslag som et led i et større udviklingsarbejde fra Retsudvalgets side, hvor vi systematisk tager de input, som vi så får på den her konference, og spørger, hvad det så er, der skal til. Målet er selvfølgelig at få presset regeringen til at lave en ny handlingsplan også mod selvmord, således at vi i langt højere grad kan tage de her ulykkelige tal alvorligt, således at vi kan få standset stigningen, således at vi kan få fjernet det blotte forhold, at der er 20 pct. af en ungdomsårgang, der overvejer selvmord.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Der er to ting, jeg gerne vil spørge fru Anne Baastrup om.

Det første er, at der jo i bemærkningerne står, som vi er bekendt med, at det ifølge straffeloven er forbudt at medvirke til selvmord, men at det ikke er ulovligt at tilskynde til og propagandere for selvmord. Hvis fru Anne Baastrup prøver at tænke sig eksemplet, at der er en, der skriver en bog om sit eget selvmordsforsøg og på den måde indirekte giver nogle anvisninger, og et ungt menneske bliver fanget af det og, hvilket da vil være dybt tragisk, begår selvmord, så vil man jo sådan set kunne stille den forfatter til ansvar. Har fru Anne Baastrup tænkt på, at det også er det, forslaget her rækker ind i? Jeg tror ikke, det er det, der er fru Anne Baastrups hensigt, og det kan jeg så spørge om.

Det andet er, som fru Anne Baastrup siger her, at der stilles for store krav til de unge i dag. Men Michael Esmann fra »Livslinien« siger faktisk, at det lige præcis er det modsatte, der som-

me tider gør sig gældende, nemlig at der har været for meget beskyttelse omkring de unge, sådan at når de så løber ind i f.eks. et kæreste-problem, kan de ikke håndtere det. Vil fru Anne Baastrup give mig ret i, at det er meget nuancerede problemer, vi skal ind og kigge på?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Irene Simonsen har fuldstændig ret i, at det er meget vanskeligt at finde ud af præcis, hvad den enkelte unges problem er, som gør, at vedkommende forsøger selvmord. Det, vi ved fra norske undersøgelser, er, at mobning i skolen – både for mobberen og for den, der mobbes – kan føre til overvejelser om, at livet er så forfærdeligt, at man ikke gider det længere.

Og så synes jeg, at fru Irene Simonsen forsøger at finde hår i suppen. Der er forskel på at skrive en skønlitterær bog og så at propagandere. Hvis fru Irene Simonsen gerne vil finde hår i suppen, er det o.k. med mig, men vi har forsøgt at formulere det på en sådan måde, at man ikke kan rammes af det her.

Dertil kommer jo, at det er et helt stilfærdigt beslutningsforslag, og de kloge folk i Justitsministeriet kan sagtens skrive sig ud af det her, således at man stadig væk kan læse en bog om selvmord.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne sige til fru Anne Baastrup, at som jeg hører justitsministerens tale her, så vil vi netop kunne komme til at risikere at stå i det her problem, fordi man ikke lige absolut kan skrive sig helt ud af det, og det er dér, jeg bare maner til besindelse.

Jeg mener ikke, at vi ikke skal gøre noget. Jeg mener ikke, at vi ikke skal se det her beslutningsforslag som en vej til at komme videre, men at vi måske lige et øjeblik skal mane til besindelse og sige: Vi skal lige sikre os, at det også bliver gjort på den rigtige måde, at vi får det her håndteret rigtigt, så vi ikke kommer til at ramme noget uhensigtsmæssigt.

Jeg vil gerne igen gøre fru Anne Baastrup opmærksom på, at det er så vigtigt, at vi tager alle nuancer ind i det her netop med de unge. Mobning er et stort problem i det her. Det er vi godt klar over alle sammen. Men så kan man spørge, om det er, fordi der bliver snakket for lidt med børnene, eller det er, fordi børnene i dag måske

bliver beskyttet for meget, så de ikke kan håndtere problemerne, når de så opstår.

Det er jo også en debat, vi skal ind og kigge på. Vi er nødt til at skulle ind og snakke med nogle eksperter om, hvordan det ser ud, og hvordan vi skal sætte ind her. Det er det jeg synes, der er så vigtigt.

Kl. 17.50

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu tror jeg ikke rigtig, der var noget spørgsmål, men min kommentar er, som jeg også sagde i min ordførertale: Vi agter at arbejde for, at det simpelt hen rent faktisk teknisk kan lade sig gøre, og det vil vi selvfølgelig bruge udvalgsarbejdet til.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Er det ikke sådan, at straffeloven med jævne mellemrum bliver ændret, og at man hver gang har den her type debatter, altså om hvordan man nu får defineret, hvad det er, vi taler om? Og så ender det alligevel med, at man kommer frem til så præcise formuleringer, som man overhovedet kan, og derefter er det domstolene, der fastlægger en retspraksis, hvorefter der dømmes.

Jeg står her med § 266 b, den om freds- og æreskrænkelser. Og der står f.eks.: Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelser eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af osv. osv. Altså, hvad er det, kan man også spørge? Hvad vil det sige at trues, forhånes og nedværdiges?

Så er det ikke sådan, at hvis vi nu fik skrevet ind i straffelovgivningen, at det var forbudt at propagandere for selvmord, så ville vi alligevel ret hurtigt finde ud af, hvad vi mener med det? Når jeg f.eks. ser Google igennem og ser, hvad man får frem under selvmord, så synes jeg egentlig, det er meget tydeligt, hvor der er tale om en propagandering, og hvor der ikke er tale om forebyggelse eller forskningsrapporter.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

SF havde ikke tilsluttet sig det her beslutningsforslag og været medforslagsstiller, hvis det var, at vi ikke mente, at det teknisk kunne lade sig gøre.

Strafferetseksperter river sig somme tider i håret over den måde, vi undertiden putter nye bestemmelser ind i straffeloven på. § 266 b er en af dem, hvor der virkelig bliver roteret rundt, men det har også vist sig, at § 266 b kan anvendes. Vi har jo også i de sidste par år kunnet se andre bestemmelser, der er meget konkret formuleret i straffeloven, så jeg føler mig overbevist om, at det kan lade sig gøre.

Men jeg er da også helt sikker på, at der er mange, der deler justitsministerens opfattelse af, at det juridisk er meget vanskeligt.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Med teknisk muligt mener SF vel juridisk-teknisk muligt, ikke edb-mæssigt teknisk muligt?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Hr. Per Dalgaard har en fuldstændig konkret viden om min oplevelse af at være nørdet inden for edb. Når jeg siger teknisk muligt, så taler jeg om juraen, og så går jeg ud fra, at de erfaringer, vi har eksempelvis fra børneporno, kan anvendes også på det her område.

For mig at se er det ikke bare hjemmesideproblematikken, det handler om. For mig at se er det en generel bestemmelse om opfordring og propagandering for selvmord.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg vil ikke finde hår i suppen, tværtimod, for jeg synes, det er spændende tanker og ideer, fru Anne Baastrup var inde på.

Jeg vil godt spørge: Hvad er efter fru Anne Baastrups mening måske forklaringen på, at en del af vores børn i dag i år 2003 eller 2004 i virkeligheden er så – skal vi sige – psykisk let påvirkelige? Nu siger fru Anne Baastrup selv, at mobning kan føre til osv. Og mobning er jo sådan et modeord, men det eksisterede jo også for to generationer siden, da jeg var ung. Da hed det bare drilleri.

Når man tager unge fra generationer siden, tag Krøniken, Ida, der som 17-årig kommer til København og har 48-timers-arbejdsuge, går 4 timer hver aften på studenterkursus, sidder og læser 4 timer ved siden af, og det gør hun 3 år igennem uden SU, og hun bliver ikke svag. Alttså der var dengang færre selvmord blandt unge, som mange gange blev sendt ud og arbejde i 10-12-års-alderen. Hvad er det, der har gjort, at der,

efter vi har bygget det her store velfærdssamfund op, som vi alle sammen har været med til, så tilsyneladende er en del af de unge, der bliver psykisk eller følelsesmæssigt, skal vi sige, mere svage eller let påvirkelige?

Jeg vil meget gerne være med til den konference, der er nogle, der siger kommer, men har fru Anne Baastrup et bud på, hvad årsagen er til det?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu har jeg også beskæftiget mig en del med børne- og ungespsykiatri. Ifølge det, vi jo i hvert fald hører fra psykiaterne, så er det en mangfoldighed af problemer, som børn og unge udsættes for. Det kan være manglende tid med voksne, det kan være store krav, der stilles, som er udefinerede, som ikke er beskrevet præcist, det kan være skilsmisse, det kan være dødsfald.

Der er så mange forskellige elementer, der hver for sig kan pege i retning af, at en ung oplever, at livet ikke rigtig er værd at leve. Så det er en mangfoldighed af ting, tror jeg, der er afgørende for, at en ung kommer i tvivl om, hvorvidt livet er godt nok.

Jeg tror ikke på, at Ida og Co. havde så let et liv dengang, som hr. Helge Adam Møller her beskriver, men det kan vi jo også tage en snak om på et senere tidspunkt.

Kl. 17.55

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Tak for svaret. Jeg prøvede ikke at beskrive, at Ida og generationen dengang havde et let liv. Det, jeg faktisk prøvede, var at beskrive, at umiddelbart set med dagens øjne havde de jo et liv, der var meget, meget hårdere, altså arbejdsmæssigt og på enhver måde og ingen støtte, og alligevel kom de tilsyneladende følelsesmæssigt bedre ud af det, fordi der var færre, der dengang begik selvmord.

Det er det, der er det underlige paradoks. Vi har i virkeligheden på mange områder skabt et tryggere og sikrere liv, men måske har der, som fru Irene Simonsen siger, været så meget vat, så meget bomuld, så meget tryghed, at de i virkeligheden bliver utrygge. Jeg ved det ikke, men jeg prøvede bare at spørge.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Ja, men jeg har ikke noget svar.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):
Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Det er jo et utrolig vigtigt problem, som forslagsstillerne tager op, og vigtigt at vi tager fat på at se, hvad vi kan gøre for at forebygge, at unge kommer så langt ud, at de overvejer og måske forsøger selvmord.

Jeg er meget enig i de forslag, der har været fremme om, at vi bør afholde en fælles høringskonference mellem Retsudvalget, Socialudvalget og Sundhedsudvalget.

Jeg mener også, det er vigtigt, at vi går ind og styrker de former for rådgivning, der er med hensyn til telefonrådgivning, med hensyn til forskning osv., og at vi får sat gang i arbejdet for at forebygge selvmord, forske i årsager igen. Det undrer mig, at regeringen har stoppet det, men jeg håber, det kan lykkes at samle flertal for at få sat gang i det og få styrket det og også, at vi måske ser mere bredt på de unges problemer, som andre også har været inde på.

Det er ikke kun selvmord, der er et stort problem. Vi har også en stor stigning i antallet af unge, der lider af spiseforstyrrelser, som har psykiske problemer osv., og det er nok nødvendigt, at vi ser på de udtryk for sårbarhed i sammenhæng.

Men når vi så skal se på, hvad der kan gøres, mener vi fra Enhedslistens side ikke, at det at gribe til forbud og straf er noget særlig godt værktøj i denne her sammenhæng. Det er jo ikke strafbart at begå selvmord.

Vi mener i Danmark, at man skal have ret til at bestemme, at nu vil man ikke leve livet længere. Selvfølgelig mener vi, det er tragisk, at unge begår selvmord, og vi skal gøre, hvad vi kan for at forebygge det. Jeg har svært ved at forstå, at nogen kan finde på at propagandere for selvmord.

Men hvis vi omvendt ser på den anden ende af livet, så har man jo også ofte i medierne været ude med, at man i Danmark skulle indføre aktiv dødsbistand, og man har talt meget om, hvor vigtigt det er, at folk selv har retten til at bestemme, hvornår de vil afslutte livet.

Jeg går ikke personlig ind for aktiv dødsbistand, men jeg mener, det er vigtigt, at vi bevarer det at have ret til at begå selvmord. Jeg vil så gerne gøre, hvad jeg kan, for, at ingen har det så elendigt, at de føler, de skal begå selvmord, at vi får bedst mulig behandling og omsorg osv., så ingen føler sig så ensom eller så plaget af smer-

ter. Men jeg mener, det er vigtigt at holde fast i, at folk har ret til at bestemme, at nu vil de ikke leve livet længere.

I forhold til de unge og hvad man kan gøre, er noget af det, vi har diskuteret i Enhedslisten, spørgsmålet om at lære de unge noget mere i skolen, give dem nogle værktøjer til, hvordan de lærer at sætte grænser, både hvordan man sætter grænser over for andre, og også hvordan man respekterer andres grænser. Det gælder både med hensyn til mobning, som flere har været inde på, med hensyn til seksuel chikane, og i det hele taget den almindelige omgang mellem mennesker.

Hvordan lærer man så at sætte sine egne grænser? Hvordan finder man ud af, hvad det er, der er vigtigt for, at man har ret til at være sig selv, at vi ikke behøver at ligne hinanden alle sammen, ikke behøver at være som idolerne? Der tror jeg, det er vigtigt, at vi går ind og styrker undervisningen i skolerne, så vi får givet de unge de værktøjer, der skal til.

Jeg synes, vi også skulle prøve at se på, om vi kunne gøre det i nordisk sammenhæng. Ligesom vi har fået igangsat en forskning på nordisk plan omkring pornificering af det offentlige rum, hvordan det påvirker de unge, hvad det betyder for udviklingen af deres selvopfattelse, så kunne der også være fornuft i, fordi de nordiske lande ligner hinanden så meget, at vi ser samlet på, hvad vi gør ved den stigning, som vi oplever i alle de nordiske lande med hensyn til selvmord, spiseforstyrrelser osv.

Jeg tror, det er vigtigt at tage fat i de unges selvmord, og der vil jeg gerne komme med et citat, som stod på en toiletdør på Nørre Gymnasium, hvor vi lige har holdt årsmøde i Enhedslisten. Med knaldrød læbestift var der en, der havde skrevet: Hvis blusen ikke passer, så er det blusen, der er for lille, og ikke din krop, der er for stor.

Kl. 18.00

Det tror jeg er vigtigt at lære de unge, at det ikke er dem, der skal skære en hæl og klippe en tå og passes til, så de passer til samfundet. Det er os, der skal sikre, at der er plads til, at man kan være, som man er, og at man er god nok, og at man kan holde fast i sig eget selv værd og lære at sætte sine grænser både i forhold til al den reklame og markedsføring osv., man udsættes for, og i forhold til mobning og chikane fra andre. Jeg tror, det er den vej, vi skal, men lad os diskutere det langt bredere end det, der er lagt op til her.

Jann Sjursen (KD):

Selv mord ikke mindst blandt unge er dybt tragisk, og derfor er det også sådan, at man fra samfundets side ønsker, at der skal forebygges så meget, som det overhovedet er muligt, og også at vi vil sikre, at man ikke medvirker til, at folk begår selvmord. Det er ligefrem strafbart, og det er det i øvrigt ikke bare, når det gælder børn og unge, det er det også, når det drejer sig om det, man kunne kalde aktiv dødsbistand, som vi normalt opfatter som noget, der vedrører livet i den sidste ende af aldersskalaen.

Kristendemokraterne ser det som samfundets opgave at være med til ikke bare at forebygge selvmord, men i virkeligheden at være med til at yde aktiv livshjælp ikke kun til de børn og unge, som kan have ondt i livet og måske overveje selvmord som en sidste udvej, men også til dem, der på grund af andre smerter i livet, måske fysiske, måtte overveje at gøre en ende på dette. Under alle omstændigheder vil det være vores forpligtelse at være med til at yde det, jeg vil kalde aktiv livshjælp.

Der skal derfor sættes ind over en bred front både fra samfundets side og så sandelig også fra os hver især som samfundsmedborgere, som forældre osv. Vi kan ikke kun overlade den opgave at være medmenneske over for vores næste til samfundet alene.

Men selv om en bred indsats er nødvendig, så udelukker det jo ikke, at man tager fat på noget meget konkret, som også forslagsstillerne gør med deres beslutningsforslag om at gøre det kriminelt at propagandere for selvmord. Kristendemokraterne kan principielt tilslutte sig det foresatte beslutningsforslag. Vi synes, det er rigtigt, at det bliver kriminelt at propagandere for selvmord. At det er kriminelt at medvirke til, at folk begår selvmord, tager vi som en selvfølge, men vi synes også, det er rigtigt, at man helt principielt tager det skridt og siger, at vi ikke vil acceptere, at man strafrit kan propagandere for selvmord.

Så er der formentlig tekniske problemer i forbindelse med at udforme dette helt konkret juridisk, og der er problemer med, at det ikke internationalt er kriminelt at propagandere for selvmord. Så er der afgrænsningsproblemer i øvrigt, det er rigtigt.

Som jeg tidligere sagde i debatten, synes jeg, at en del af de argumenter, der bliver brugt til at problematisere, hvorvidt vi nu kan det eller ej, minder om de argumenter, vi har hørt i mange år i forbindelse med at få forbudt børneporno-

grafi ikke bare på nettet, men også at kriminalisere besiddelse af det. Det blev i mange år problematiseret som noget, man ikke kunne, og hvad med de servere, som ikke holder til i Danmark osv.

Det kunne vi til syvende og sidst, og det har vist sig at være et meget effektivt redskab. Også på den baggrund er vi fortrøstningsfulde med hensyn til, at det vil kunne lade sig gøre med justitsministerens velvillige hjælp, som vi har hørt det i dag, at nå frem til en nærmere afgrænsning af det præcise problemfelt at kriminalisere det at propagandere for og give opskrift på selvmord, men også at vi når frem til at få bredere fokus på det at forebygge selvmord som sådan.

Derfor ser vi frem til udvalgsarbejdet, og til – hvad vi i hvert fald i dag umiddelbart kan konstatere – at der er et flertal for at få gennemført en egentlig lovgivning, både når vi har overvejet sagen behørigt i udvalget, og når ministeren så kommer frem med et endeligt lovforslag. Det synes jeg faktisk er et fremskridt, og at det også kan give mod på at tage de yderligere skridt, der skal tages på det område for alvor at få forebygget selvmord.

Kl. 18.05

Jeg vil også godt understrege, at sådan som vi opfatter beslutningsforslaget fra Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti, er det jo ikke bare et spørgsmål om at komme de hjemmesider til livs på internettet, som propaganderer for eller ligefrem giver opskrifter på selvmord. Det skal forstås i en bredere sammenhæng og også gælde andre medier, og det synes vi faktisk er vigtigt at få nævnt i denne her debat, som meget naturligt har været fokuseret på internettet, på baggrund af den generelle medieopmærksomhed der har været på, hvad der sker på internettet.

Men som sagt, vi støtter beslutningsforslaget og medvirker positivt til, at vi i forbindelse med udvalgsarbejdet kan opnå de præciseringer, der gør, at vi alle kan være tilfredse med det resultat, der måtte blive udkommet af en endelig afstemning om beslutningsforslaget.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Antallet af selvmord i Danmark er totalt set halveret i de seneste 10 år, men blandt de helt unge er der desværre på det seneste sket en stigning i antallet af selvmordsforsøg. Ifølge Institut for Folkesundhed er der hvert år 10.000 selvmordsforsøg blandt unge i alderen 15-24 år. Det er baggrunden for det her beslutningsforslag.

Men hvad så med ytringsfriheden, har nogen spurgt mig.

Svaret er, at ytringsfrihed er fint, så længe den ikke skader andre. Så enkelt kan det vel udtrykkes, når det gælder retten til at offentliggøre hjemmesider med anvisninger på, hvordan man begår selvmord.

I biografene forbyder vi farlige film for børn under 8 år, men hvad er det hele værd, hvis de kan gå hjem til pc'en og læse, hvordan man f.eks. tager livet af sig selv. Og de kan gå hjem til pc'en og læse, at det i virkeligheden er i orden at lege med døden.

Hensigten med beslutningsforslaget er altså at beskytte svage mennesker, mennesker med depressive tanker, fra at gå samme vej, som flere danske teenagere har gjort inden for de seneste år med hjælp fra selvmordssider. Jeg kan blot henvise til det tragiske eksempel, der er omtalt i Ekstra Bladet i dag.

Men der er jo ingen danske hjemmesider, er der blevet sagt. Nej, ikke så vidt vi ved, men spørgsmålet er, om det ikke er et spørgsmål om tid, inden der også kommer danske hjemmesider. Hvorfor så ikke komme problemstillingen i forkøbet?

Vil et forbud så overhovedet kunne håndhæves, bliver der spurgt?

Vi har spurgt TDC, og vi har spurgt Rigspolitiet, og svaret er: Ja, der er noget at gøre. Selvfølgelig kan vi ikke komme hele det her uvæsen til livs, bare fordi vi laver et forbud i Danmark, men hvis der kommer et forbud, så bliver det muligt for f.eks. internetudbydere og for Rigspolitiet at gribe ind over for de pågældende hjemmesider.

Jamen er det ikke umuligt at stille noget op over for internettet, fordi det er globalt?

Vel er det svært, da uetiske hjemmesider har det med at dukke op i nye forklædninger. Men kampen mod børneporno har vist, at der trods alt er noget at gøre. Denne kamp har ført til et internationalt politisamarbejde. Det samme bør efter min opfattelse være gældende for anvisninger på selvmord.

Frankrig er i dag det eneste land, som har gjort det kriminelt at publicere selvmordsmetoder. Samme restriktive holdning bør vi have i Danmark. Det mener jeg som radikal politiker, men også som medlem af Landsforeningen for Efterladte efter Selvmord. Vi må nemlig gøre op med os selv, om vi rent faktisk er ligeglade med, at ubefæstede sjæle i mørke øjeblikke kan blive skubbet ud over afgrunden af disse hjemmesi-

der. Altså at det ganske enkelt bliver for nemt at tage beslutningen.

Når man i Frankrig kan være fremsynet og innovativ i lovgivning om selvmord, så kan vi selvfølgelig også herhjemme. Når først vi har fejlet for egen dør, kan vi tage Frankrig, Norge og de øvrige lande i hånden i en fælles kamp mod selvmordssiderne.

Jeg vil gerne sammen med Landsforeningen for Efterladte efter Selvmord og nogle af de førende danske selvmordsforskere herhjemme tage initiativ til et internationalt samarbejde på dette område. Men det ville selvfølgelig have en meget, meget større vægt, hvis det var regeringen, der tog teten f.eks. i forbindelse med konferencen i august. Derfor er jeg også utrolig glad for de bemærkninger, som justitsministeren er kommet med i dag. Jeg tager det som et udtryk for, at justitsministeren vel er bekymret for det juridiske aspekt i sagen og problemstillingen omkring en klar definition af, hvad det er, vi taler om, men at justitsministeren på den anden side er positiv over for tanken.

Kl. 18.10

Men er det så ikke bedre at forebygge selvmord end at udstede forbudet? Det spørgsmål har også været fremført i debatten. Men jeg synes bare, det lidt er noget vrøvl. Det er selvfølgelig ikke et enten-eller, og i øvrigt er det også forebyggende at fjerne disse sider. Men det er rigtigt, at et forbud skal følges op af forebyggende initiativer, og også på dette område vil Det Radikale Venstre gerne være med til at udarbejde en handlingsplan eventuelt med udgangspunkt i de resultater, vi får ud af den conference, som den socialdemokratiske ordfører har foreslået, og som jeg synes er en vældig god idé.

For selvfølgelig er det her ikke nok. Der er brug for en langt bredere indsats. Der er lavet en stor undersøgelse i Sønderjyllands Amt og i Fyns Amt om baggrunden for, at især så mange piger forsøger at tage deres eget liv. Det viser sig i begge undersøgelser, at det, disse piger først og fremmest slås med, er ensomhed. På trods af, at de har alt, hvad hjertet kan begære af materielle ting, og mange af dem såmænd også har gode familier, svarer de alle som en, at deres største problem er ensomhed, at de tilbringer for meget tid alene, bl.a. for meget tid alene sammen med deres computer.

Det skal der skrives ind over for. Det er ikke noget, Folketinget kan løse. Men vi kan bidrage til en forebyggelse ved at understøtte nogle af alle de mange gode initiativer, der allerede er i

gang rundtomkring i Danmark. I Kolding f.eks. laver man nu kontrakter med mennesker, der har overvejet at tage deres eget liv; de kan henvende sig til Kolding Selvhjælp, og der laver man så en kontrakt om, at det gør du altså ikke, og der er et menneske, du altid vil kunne komme i kontakt med, hvis den tanke igen opstår.

Det er sådan noget, der er brug for mere af, og jeg tror, at vi alle sammen kan blive klogere på, hvad indsatsen i øvrigt skal være ved at afholde en konference, hvor vi indkalder mange af de eksperter, der bl.a. har været medvirkende til, at referencegruppen til forebyggelse af selvmordsforsøg har været den succes, som tilfældet er.

Med det her beslutningsforslag synes jeg, at vi isoleret set kan give et signal fra samfundets side om, at det ikke bare er i orden at dø for egen hånd. Vi må selvfølgelig acceptere det, hvis det er den sidste udvej, at der er mennesker, der vælger, at sådan må det altså være, men at vi ikke accepterer, at det er let at tage den beslutning.

Man kan også sige det på den måde, at det signal, disse hjemmesider giver, er: Lev stærkt, dø for egen hånd. Signalet i beslutningsforslaget er i stedet: Lev stærkt, dø naturligt.

Jeg tror, at det er meget vigtigt, at samfundet giver det signal, ikke mindst til unge mennesker. Derfor er jeg også utrolig glad for den brede opbakning, jeg fornemmer der er til beslutningsforslaget. Jeg erkender, at det er svært, men jeg fornemmer også en stor vilje til at være med til at løse de problemer, der kan være forbundet med at få forbudt de pågældende hjemmesider.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg har to spørgsmål til den radikale ordfører. Det første er, at der bliver sagt, at der er 10.000 unge, der hvert år i Danmark forsøger selvmord. Det lyder jo drastisk, og det er heldigvis heller ikke rigtigt, forstået på den måde – og kan ordføreren ikke bekræfte det? – at det kæmpestore flertal af dem ikke er realistiske selvmord. Det er, hvor man tager syv sovetabletter, fordi man godt vil gøre sine forældre eller sin kæreste opmærksom på, at man synes, de svigter en. Så der er ikke nogen som helst intention om, at man vil slå sig selv ihjel – heldigvis, må vi jo sige. Det var det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er om disse ensomme piger, som jeg er helt enig i der nu sidder ude ved deres computer, og forældrene snakker ikke

med dem osv., og det er dem, der så indimellem går videre. Kunne man ikke forestille sig, at de forældre, der i forvejen ikke gider at snakke med de piger eller ikke tager sig nok af dem, siger, at nu har Folketinget vedtaget en lov om, at det er forbudt at omtale det her på internettet, så nu har Folketinget klaret det problem, og vi kan stadig væk godt lade Ida eller Asta eller Benedikte sidde oppe på sit værelse og kede sig, for Folketinget har løst det problem?

Og det er jo en dårlig løsning, for det er jo et råb om hjælp. Derfor var det bedre, at vi fik forældrene og andre voksne mennesker til at engagere sig i den pige, så vi fik bragt hende ud af ensomheden. Man skal ikke bare tro, at vi kan løse det her i Folketinget, for det kan vi desværre ikke.

Kl. 18.15

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg tror og håber, at jeg sagde, at der var 10.000 selvmordsforsøg, og det er jo absolut ikke det samme, som at der var 10.000 selvmord, heldigvis. Det er meget, meget få af disse selvmordsforsøg, der ender i et selvmord, især for pigernes vedkommende. Pigerne bruger det her til at signalere, at den er gal, i modsætning til drengene; hvis de først forsøger, er der også en større sandsynlighed for, at det lykkes, at det bliver et selvmord, end hvis det er en pige, der gør det. Så der er en kønsspecifik adfærd i denne her sammenhæng – uden at jeg skal gøre mig til ekspert på området.

Så synes jeg – sagt til hr. Helge Adam Møller – at tingene blandes sammen igen. Fordi vi får forbudt de her hjemmesider, er det jo ikke ensbetydende med, at forældre ikke længere har et ansvar. Selvfølgelig har forældre et ansvar, og de fleste forældre er skrækslagne ved tanken om, at deres barn skal komme til at lide af nervøs spisevægring eller for den sags skyld skulle få den tanke at tage sit eget liv.

Jeg tror, at mange forældre er opmærksomme på de her problemstillinger, men faktisk ikke rigtig ved, hvad de skal gøre ved det.

Det, vi gør her, hvis vi vedtager det her beslutningsforslag, er jo alene at sætte en lille klods ned, så vi – man kan godt sige det på den måde – hjælper forældrene en smule. Men det er klart nok, at sådan et problem som ensomhed jo ikke bliver løst af, at man ikke kan finde de pågældende hjemmesider på internettet.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Nu er det ikke for at trække debatten i langdrag, jeg synes bare lige, det kræver en præcisering. Jeg vil i hvert fald være ked af, at debatten her skal efterlade det indtryk, at forældre skal føle skyld, hvis de har været ramt af, at deres barn har forsøgt at begå selvmord. Det er i hvert fald her, vi skal passe utrolig meget på i debatten, at vi ikke gør os til de kloge herinde og siger, at så er det måske forældrenes skyld. Det var sådan, det var ved at klinge i mine ører, og jeg vil gerne have præciseret, at det ikke er det, vi går og gør, det er ikke det, vi vil arbejde med.

Det, vi vil arbejde med, er kompleksiteten i det her, at der jo er mange ting, der er årsagen, og at det ikke kun er noget med, at det er, fordi de er ensomme på grund af, at der ikke er nogen forældre eller andre til at tale med dem. Vi skal i hvert fald passe omhyggeligt på, hvordan vi formulerer os her, og det vil jeg blot gøre opmærksom på og høre om fru Elsebeth Gerner Nielsen er enig med mig i.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg tror, det næsten er ligegyldigt, hvad vi gør herinde, så vil de forældre, der har oplevet, at deres barn begår selvmord, føle skyld. Det gør man, uanset hvem det er, der begår selvmord; de pårørende får nødvendigvis en skyldfølelse: Hvad kunne jeg have gjort? Det kan vi simpelt hen ikke forhindre.

Men det, vi kan, er, tror jeg, at lette noget af sorgen for nogle forældre, som har været udsat for det her, ved at tage et initiativ, som kan bidrage til, at det ikke sker for flere. Det er trods alt sådan, at først er det meget svært at komme over sorgen, og dernæst begynder man at tænke på: Hvordan kan jeg bruge det her på en måde, så jeg kommer videre med mit liv?

Sådan som jeg ser beslutningsforslaget her, kan det jo også være en løftestang til Jacobs far og alle de andre forældre, som måtte have oplevet det fuldstændig forfærdelige. Jeg kan ikke selv forestille mig noget værre end at miste sit barn ved et selvmord.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 131:

Forslag til folketingsbeslutning om konsekvens med virkning.

Af Line Barfod (EL) m.fl.
(Fremsat 20/2 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Overskriften på dette beslutningsforslag kunne umiddelbart tyde på, at det er regeringens initiativ, vi skulle behandle, men forslaget er ikke regeringens, og regeringen kan heller ikke støtte forslaget.

Som det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, er formålet bl.a. at sikre, at unge, der begår kriminalitet, skal mærke en hurtig konsekvens, som samtidig skal bringe den unge væk fra en kriminel løbebane, og jeg vil godt sige, at regeringen er helt enig i disse målsætninger.

Kl. 18.20

Jeg kan bl.a. henvise til handlingsplanen »Stop volden«, som regeringen offentliggjorde i foråret 2002. I handlingsplanen har regeringen lagt op til, at der sættes konsekvent og målrettet ind over for unge, som begår lovovertrædelser.

Det fremgår af beslutningsforslaget, at midlet til at nå målet om en hurtig og konsekvent indgriben mod ungdomskriminalitet er at indføre en ordning, hvor unge kriminelle overføres til et særligt ungdomsprojekt. Ordningen skal bygge på en række forskellige elementer.

Der skal være tale om en hurtig beslutningsproces. De sociale myndigheder og den unges forældre skal være tæt inddraget, den unge skal deltage i et forløb af f.eks. behandlende eller